

XÃ GIAO

Giới thiệu...

(Tiếp theo)

G IỚI thiệu là một môn nghệ thuật, nhưng là một môn nghệ thuật rất khó. Vì một lời giới thiệu của ông, mà giữa hai người sẽ xảy ra sau này bao nhiêu chuyện, rồi vì đây mà có sự thân yêu, sự ghen ghét, sự thù hận, v. v....

Vậy giới thiệu hai người lạ, là giữ một cái trách nhiệm rất nặng nề. Cho nên nhiều khi ta phải xét kỹ xem có nên giới thiệu người này với người kia không đã, và nếu có thể được, nên hỏi ý kiến cả hai người trước đã, xem họ có bằng lòng làm quen nhau không.

Nếu có một người ông không muốn giới thiệu với một người nào đấy, mà cứ khàn nài ông cho kỳ được, ông nên đáp: « Rất sẵn lòng, nhưng tôi với ông X... không quen nhau mấy. Ông thử nhớ một người nào thân hơn, có lẽ tiện cho ông hơn ».

Hay là, vừa cười vừa nói: « Ô, cái ông X... ấy tính khí lạ lắm, không thích giao thiệp mấy, nhất là sợ người lạ ». Rồi bắt sang chuyện khác rất ồ ồ.

Nên nhớ: trước khi giết một người bạn đến nhà một người thứ hai chưa quen người kia, phải hỏi người thứ hai xem có bằng lòng tiếp người kia không, chứ đừng nên cầu thả, bạ ai cũng giết đến nhà ai. Nhất là nhà một người bạn gái.

Xưng hô

Ở cái nước Việt-Nam này, vì có sự trọng tôn ti, nên cách xưng hô rất phiền phức. Có đến trăm, nghìn tiếng xưng hô, theo thứ tự trong gia đình, theo giai cấp trong xã-hội, thực là « trên ra trên, dưới ra dưới ». Đây gọi là một chuỗi đề tặng những người thích chơi đồ cổ:

Mày, anh, chị, cậu, mợ, mình, dượng ấy, bác, chú, thầy, cô, ông, bà, cố, ông lớn, bà lớn, cụ lớn, quý ông, quý bà, quý quan, bệ hạ, ngài và cả quý ngài nữa! v.v. v.v.

Đến cách dùng những chữ ấy mới khó khăn, phiền phức chứ! Ví dụ:

Mày: để nói với người dưới, hay nói với hạng nghèo khổ (tuy không phải là người dưới), hay nói với dân (nếu mình là quan)

Và bất kỳ ai cũng dùng chữ ấy để nói với... cu-li xe, ăn mày và đây đó! Vì dùng những tiếng « anh xe, anh bếp, chị sen » không có vẻ dài các má, tuy những tiếng ấy tỏ ra mình lịch sự và có giá trị.

Anh: thường dùng để nói với anh ruột, anh họ hay bạn thân. Nhưng cũng dùng để chỉ người bề dưới một cách nhã nhặn: « Anh đưa hộ tôi cuốn sổ này! » (lời ông chủ) hay một cách xấc xược: « Anh huyện làm giúp hộ tôi, còn anh phủ trông nom hộ » (lời một ông tuần hay một ông thượng).

Thầy: để nói với thầy học, nói với bố, nói với thầy thuốc, thầy bói, thầy tuồng. Nhưng còn dùng để nói với bất kỳ ai, nếu mình là một kẻ ăn mày: « Xin thầy đồng cơm bát cháo ». Nếu mình là một ông quan: « Thầy không liệu được, thầy sẽ biết tay tôi ».

Quan lớn: dùng để nói với các quan.. nhỏ như quan phủ, huyện, hay để nói với những người không phải là quan, như « quan đốc », « quan phân », « quan tham »... Dân nhà quê dùng tiếng quan lớn để nói với bất kỳ ai làm việc nhà nước; ăn mày dùng tiếng quan lớn để nói với một người lính tây say rượu hay không. Còn có đầu thì dùng tiếng quan để nói với khách làng chơi. Những chị hèn rau lại dùng tiếng quan lớn để nói với đội xếp tây. (Đội xếp annam thì gọi là thầy).

Cụ lớn: dùng để gọi các « quan » tỉnh (như bố chánh, tuần phủ, tổng đốc) hay các quan đại thần khác (thượng thư, tể tướng, thái sư, v. v...) Cũng có khi dùng để gọi các quan phủ, huyện, nếu muốn chóng xong việc.

(Còn nữa)

CON DƯ'ÔNG HẠNH PHÚC

Cách chữa bệnh táo

a/ Vệ sinh và dầu paraffine. — Phòng bệnh vẫn hơn là chữa bệnh. Làm thế nào tránh được bệnh ấy? Trước hết, bằng vệ sinh. Từ khi mới đẻ không nên « hăm » ruột trẻ con vào « khuôn phép », phải để mặc nó muốn đi lúc nào thì đi. Về sau này có thể hạn chế cho nó, nhưng đừng tin cái thành kiến cổ lai mỗi ngày chỉ đi một lần thôi; phải bắt nó đi ngoài hai lần, hay ba lần một ngày. Sáng, chiều phải đánh răng, và phải tập thói quen cứ xong bữa cơm là đi luôn, mỗi ngày hai lần. Ta thường mắng trẻ: « Chưa búong đũa búong bát đã... tháo bả » là ta lầm. Chính thế mới phải. Ở nhà riêng, và nhất là ở những công sở, trường học, phải làm thêm « nhà tiêu » để cho người nọ không phải chờ người kia.

Nếu thấy ruột đã bắt đầu lười, phải dùng ngay dầu paraffine, trẻ con uống bằng thìa cà phê, người lớn bằng thìa súp, uống vào giữa bữa cơm; và phải uống mãi mãi; uống bao nhiêu cũng không hại, vì chất dầu ấy không bao giờ bị tiêu vào máu, chỉ đi qua ruột thôi, cũng như dầu lin, hay chất than... Muốn làm cho « buồn đi » thì sáng sớm, khi còn nằm trên giường, chịu khó cầm một miếng dĩa ébonite vào hậu môn trong hai mươi phút.

b/ Tập thể-thao. — Dùng thể-thao, nắn bóp (massage), tập cho bụng khỏe, và nhất là chơi Médicine-ball, hay là tập bò rạch: nằm sấp xuống đất, chân nhấc khỏi mặt đất, tay vòng sau gáy, rồi cứ thế mà rạch đi khắp nhà, chỉ đi bằng bụng như loài bò sát.

c/ Thở. — Cần phải tập thở, ai cũng vậy. Phải dạy trẻ con thở, cũng cần thận như dạy nó đọc và viết; lại còn quan hệ hơn nữa. Có nhiều cách, đã nói qua ở kỳ trước.

nastique rythmique) làm phát triển sức chú ý, khiếu âm nhạc, và điều hòa các cơ thể.

e/ Ăn uống đúng phép. — Ăn bánh mì đủ chất, pain complet (có bán ở một hiệu bánh phố Tràng Tiền), — đó là nói về người ăn cơm tây, còn ăn cơm ta thì nên dùng gạo giã dối, ăn rau, đồ chín, nhai kỹ và lâu, ăn hoa quả sống và chín tới, rau sà-lách sống, súp rau, nho, v. v. v.

f/ Vận động ngoài bãi rộng. — Nhất là những người làm việc bằng óc, và phải ngồi phòng giấy suốt ngày, lại càng phải thu xếp thì giờ nghỉ ngơi và tập tành.

g/ Tâm-dược (psychothérapie) rất cần. — Không bao giờ nên phàn nàn những nỗi buồn bực, khổ sở của mình với ai cả. Bảo người và nhủ mình rằng: « Ta khỏe mạnh lắm, ta vui sướng lắm ». Nói mãi rồi thành tin, tin sẽ thấy mình khỏe, mình vui thực. Đó là một phép tự kỷ ám thị (autosuggestion) rất cần để chữa những bệnh kinh niên.

Thưa các bà, nói tóm lại, các bà phải trông nom những bản tay của các bà và của đầu bếp. Các bà bắt cả nhà tập thể thao. Và trên bàn ăn, nên để sẵn một chai dầu paraffine để rót vào cốc những người nào gắt gỏng, cau có, vì đó là những người có bệnh táo.

Nếu hơi thấy bệnh táo bắt đầu, các bà đi chiếu điện xem nó là táo bên tả hay táo bên hữu. Nếu chỉ là táo bên tả thôi, thì các bà chữa theo cách dẫn trên; nếu là bên hữu, độc hơn, nhưng các bà cũng cứ cố chữa cần thận, trừ khi nào nặng lắm mới phải mổ.

Mấy lời khuyên bạn thanh niên

Thưa các ông, khi đã đến lúc chọn vợ, các ông phải nhờ khoa học chọn hộ. Đừng có theo thói thường, hỏi dò la xem « có bề cô ngoan, đứng đắn, thông minh, hiền hậu hay không » nhưng phải xem cô đó có mạnh khỏe không, nước da có sáng sủa không. Vì nếu cô ta mắc bệnh táo, hay một bệnh gì trong bộ phận tiêu hóa, thì khi cưới về, sẽ làm ông khổ vì cái tình cau có, cau nhàu và hay gắt gỏng (chửi mèo mắng chó) của cô ta.

(Thuật theo V. Pauchet)

Nhức óc, ù tai, đập gân, lãng trí

mạch chạy không đều, hồi hộp; ăn mất ngon, ợ chua, táo; tức ngực, lao; đau thận sườn mình, bồn thần; ốm gầy, mất máu.

Những người làm việc hoặc học hành quá sức làm cho mệt nhọc tinh thần và sức thịt, thì hay sinh những chứng bệnh ấy.

Chớ để lâu thành yếu đuối suốt đời, sau khó chữa. Nên dùng ngay thuốc:

Việt - Nam Bảo - Thọ

của nhà VÕ-BÌNH-DẪN sẽ thấy dễ chịu, ăn ngủ ngon, người khỏe mạnh. Giá mỗi hộp: 1p.

LUYỆN - TIẾP Architectes

N°42, BORGNIS DESBORDES HANOI